

Преюдициални въпроси

Съвместим ли е член 15, параграф 6 от Директива 2010/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 10 март 2010 година за координирането на някои разпоредби, установени в закони, подзаконовни и административни актове на държавите членки, отнасящи се до предоставянето на аудиовизуални медийни услуги (Директива за аудиовизуалните медийни услуги)⁽¹⁾, с членове 17 и 16 от Хартата на основните права на Европейския съюз, съответно с член 1 от Първия допълнителен протокол към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи?

⁽¹⁾ ОВ L 95, стр. 1.

Преюдициално запитване, отправено от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия) на 15 юни 2011 г. — Staatssecretaris van Financiën/Gemeente Vlaardingen

(Дело C-299/11)

(2011/C 269/48)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Жалбоподател: Staatssecretaris van Financiën

Ответник: Gemeente Vlaardingen

Преюдициални въпроси

Следва ли член 5, параграф 7, буква а) във връзка с член 5, параграф 5 и член 11, А, параграф 1, буква б) от Шеста директива⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че държава членка има право да облага с данък върху добавената стойност (ДДС) ползването от данъчнозадълженото лице на недвижим имот за целите на упражняваната стопанска дейност, което ползване е освободено от ДДС, ако

— този недвижим имот представлява (построен) обект върху поземлен имот на данъчнозадълженото лице и е изграден по негово възлагане срещу вознаграждение от трето лице и ако

— данъчнозадълженото лице използва в миналото този поземлен имот за (същите) освободени от ДДС стопански цели и все още не е извършвало приспадане на ДДС в тази връзка,

като в резултат на това на данъчнозадълженото лице се начислява ДДС върху поземления имот, т.е. върху неговата стойност?

⁽¹⁾ Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данните върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1).

Жалба, подадена на 20 юни 2011 г. от Deichmann SE срещу решението на Общия съд (седми състав), постановено на 13 април 2011 г. по дело T-202/09 — Deichmann SE/Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели)

(Дело C-307/11)

(2011/C 269/49)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Deichmann SE (представител: O. Rauscher, avocat)

Друга страна в производството: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП)

Искания на жалбоподателя

— да се отмени решението на Общия съд на Европейския съюз от 13 април 2011 г. по дело T-202/09;

— да се отмени решението на четвърти апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) от 3 април 2009 г. по дело R 224/2007-4;

— да се осъди СХВП да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Настоящата жалба е насочена срещу решението на Общия съд, с което той отхвърля жалбата на жалбоподателя за отмяна на решението на четвърти апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар от 3 април 2009 г. за отказ на регистрацията на фигуративна марка, изобразяваща ъгъл, обграден с прекъснати линии. Защитата на марката се иска за класове 10 („Ортопедични обувки“) и 25 („Обувки“) от Ниската спогодба.

Обжалваното решение нарушавало член 7, параграф 1, буква б) и член 74, първа алинея, първа част от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 г. (по-нататък наричан: РМО).

В основата на решението било неправилното твърдение, че е достатъчно да е налице обикновена възможност, съответно вероятност за използване на въпросния знак, лишено от отличителен характер, за да се отхвърли като цяло отличителната сила на марката. Всъщност обаче било достатъчно да е налице реална възможност за използване, имащо отличителен характер, за да се преодолее пречката в защитата, породена от липсата на отличителен характер. Това следвало от сравнението между член 7, параграф 1, буква б) РМО с текста на член 7, параграф 1, буква в) РМО и представлявало междувременно утвърден принцип в съдебната практика на германските Bundesgerichtshof и Bundespatentgericht.